

gie v Brianově auře a stiskla krystalové tlačítko, které by u opravdového foťáku uvolnilo závěrku.

Kolem Briana zazářila paranormální energie. Pro ty, kteří měli nadpřirozené smysly, jimiž bylo možné scénu vidět, to vypadalo, jako by se stal obětí spontánního lidského vznícení. Místo aby se však vzňal v plamenech, prudce se otrásl. Pár zmrazených vteřin na ni nevěřicně zíral. Otevřel ústa ve výkřiku plném paniky a vzteku.

„*Ty zatracená mrcho. Co mi to děláš?*“

Sáček s nákupem mu vypadl z ruky a obsah se rozsypal na betonové podlaze. Brianovi se obrátily oči v sloup, načez se zhroutil se zaduněním, jež se odráželo ve stínech.

Olivia byla v šoku. Pozorovala muže v bezvědomí, jako by to byl had. Pulz jí ubíhal. Začala se třást. Skvěle. To poslední, co teď potřebuje, je nával paniky.

Přiměla se soustředit na to, co má udělat dál. Kolem Briana stále zářila tlumená, ale poměrně stabilní aura. Dobrá, takže není mrtvý. Nedalo se určit, jak dlouho zůstane v bezvědomí. Možná minuty. Možná navždycky.

Ten fotoaparát objevila před pár dny ve starožitnictví paní Swanové. Skoro nic o něm nevěděla – jen že je na něj nějak intuitivně napojená. Stala se jím posedlá, nedokázala ho pustit z dohledu. Všude ho nosila s sebou. Spala s ním v posteli. Jistě, nebylo to normální, ale *ne-normální* bylo v podstatě definicí posedlosti.

Pochopení, že by ten starý přístroj mohl být nějaká paranormální zbraň, se na ni sneslo pomalu, ale s jistotou. Dnes večer byla nucena své podezření otestovat. Nyní si byla jistá, že by Briana mohla zabít, kdyby přes krystalové čočky vyslala jen o trochu víc žáru.

Silou vůle ovládla své smysly a počínající příval paniky a prohlédla si věci, které se vysypaly ze sáčku – roli izolepy, paruku a injekční stříkačku.

Ještě jednou se zhluboka nadechla, vytáhla telefon a vytočila známé jméno. Roger Gossard, vedoucí Gossardova

poradenství, prvotřídní psychologické forenzní agentury, to zvedl při prvním zazvonění.

„Olivie,“ ozval se hlasem plným obav. „Co se děje? Jsi v pořádku?“

Podívala se na muže v bezvědomí a věci, jež vypadly z pytlíku.

„Gatewood na mě čekal v garáži,“ oznámila.

„Uvnitř? Sakra. Nechápu, jak se přes nás dostal. Kde jsi? Není ti nic?“

„Jsem v pohodě. Stojím v garáži nedaleko vstupu do lobby. Gatewood je v bezvědomí.“ Odmlčela se a ztěžka polkla. „Myslím, že utrpěl nějaké poškození.“

„Poškození?“

Položila jednu ruku na fotoaparát a zadívala se na muže na podlaze. „Možná mozkové aneurysma. Jak to mám vědět? Nejsem doktor.“

„Už jsem na cestě i s týmem,“ ujistil ji Roger. „Za pár minut jsme u tebe. O všechno se postaráme. Určitě jsi v pořádku?“

„Ano. Nezapomeň, že jsi mi slíbil, že z toho naši agenturu vynecháš. Mám pracovat v utajení. Pokud se média dozvědí, že byla naše firma součástí vyšetřování, smlsnou si na nás. S Catalinou se stále snažíme přenést přes řeči, že vedeme paranormální vyšetřovací agenturu. Nечceme přilákat další klienty, kteří si myslí, že čteme z ruky a předpovídáme budoucnost.“

„Neboj se. Gossardovo poradenství taky nestojí o špatnou publicitu. Jakákoliv zmínka o paranormálnu by podryla naši důvěryhodnost. Musíme chránit naši značku.“

„Když už mluvíme o značce, jistě tě potěší, že tvůj psychologický profil se v jednom nemýlil. Seznamkový vrah opravdu vypadá jako milý chlapec.“